

SKIN vertrekt vanuit artistieke exploraties van materies die verschillende capaciteiten hebben om licht op te vangen. Licht is daarbij de noodzakelijke immateriële component. De Zuid-Afrikaanse~Nederlandse *Claire de Jong* gaat in de 2de 'windowbox' in op de uitnodiging tot visuele dialoog met de Mechelse beeldende kunstenaar *Kaat Van Doren*. Ze vinden elkaar in hun visie op het 'beeld' waar het licht een scheppende rol speelt en onderwerp van experiment is. Licht dat in hun werk zonder scrupules 'puurheid' en 'verwondering' oproepen, en toch de verborgen essenties van een kwetsbare en vergankelijke wereld tot zich nemen. Beide artiesten doen dit in reeksen en variaties. Beide oeuvres steunen op een moderniteit zonder schroom voor het zintuigelijke.

In de tentoonstelling SKIN – zichtbaar van op straat – capteren *Claire de Jongs* witte gesso sculpturen en *Kaat Van Dorens* monumentale linogravures, het veranderende licht en de schaduwen van de dag. *Claire de Jongs* fragiele verticale lichamen – bewust wankel en onzeker op hun voetstukken – staan bol van witte hoeken, kanten en rondingen. In die mate afgeschuurd, verwerven ze een voluptueuze huid met er doorheen spiegelende aders op zoek naar licht. Lichaam en beeld: stoer en onzeker, kwetsbaar en gekwetst, zoeken haar animistische sculpturen – als in een ritueel – het helende licht om die te delen met de ruimte, met de andere werken en met de toeschouwer.

De delicate kracht van deze eeuwige totemachtige variaties, contrasteert met de exploraties door *Kaat Van Doren* van het tijdelijke. Hoe het (on)voorspelbare van het momentane en het vergankelijke in materie om te zetten? Zij heeft minstens een even grote fascinatie voor de verschillen in captatie en reflectie van het licht, tot in het donkere toe. Wit op wit, zwart op wit ... zwart op zwart... Het (on)voorspelbare resultaat van andere lichtinvalshoeken op een flinterdun oppervlak, op een inktzwarte kleur, op een papiertextuur of lino-reliëf boeit. Zoals de cadans in haar lange accordeonsculptuur waarin het lino-beeld ritmisch verschijnt en verdwijnt.

De eeuwige dimensie in *Claire de Jongs* sculpturen en het efemere in *Kaat Van Dorens* lino's houden elkaar in balans. Paradoxaal genoeg, springt hierdoor de onderliggende breekbaarheid van de sculpturen in het oog en onthullen de lino's hun verborgene eeuwige duistere. Beide kunstenaars tasten, letterlijk en figuurlijk, de spanning tussen licht en duister af. Want licht beroert oppervlaktes tot huid. Zonder is er NIKS.

- Samenstelling en tekst: Frank Herman
- De tentoonstelling is zichtbaar van op straat
- Bezoek in de studio: enkel op afspraak: kaatvandoren@skynet.be – +32 /479.33.98.39
- www.kaatvandoren.com
- www.clairedejong.be